

10.06.2010

2010/6500

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

“Ülkemizdeki engelli vatandaşlarımızın yaşadığı sıkıntıların giderilmesi, önlerine çıkan zorlukların ortadan kaldırılabilmesi için alınması gereken önlemlerin belirlenmesi” amacıyla, aşağıda belirtilen gerekçelerle Anayasa’mızın 98’inci, Türkiye Büyük Millet Meclisi İçtüzüğü’nün 104’üncü ve 105’inci maddeleri gereğince Meclis araştırması açılmasını arz ve teklif ederiz.

1. MEHMET ŞANDIR - MERSİN
2. HÜSEYİN YILDIZ - ANTALYA
3. AKİF AKKUŞ - MERSİN
4. RECEP TANER - AYDIN
5. EMİN HALUK AYHAN - DENİZLİ
6. MUSTAFA KALAYCI - KONYA
7. HASAN ÖZDEMİR - GAZİANTEP
8. KADİR URAL - MERSİN
9. DURMUŞALİ TORLAK - İSTANBUL
10. MUHARREM VARLI - ADANA
11. GÜRCAN DAĞDAŞ - KARS
12. ŞENOL BAL - İZMİR
13. MEHMET AKİF PAKSOY - KAHRAMANMARAŞ
14. MUSTAFA ENÖZ - MANİSA
15. BEYTULLAH ASİL - ESKİŞEHİR
16. KÜRŞAT ATILGAN - ADANA
17. KAMİL ERDAL SİPAHİ - İZMİR
18. AHMET ORHAN - MANİSA
19. ALİ UZUNIRMAK - AYDIN
20. OSMAN DURMUŞ - KIRIKKALE
21. MUSTAFA KEMAL CENGİZ - ÇANAKKALE

Gerekçe:

Dünya Sağlık Örgütünün verilerine göre toplumu oluşturan bireyler içindeki engelli sayısının gelişmişlikle ters orantılı olarak ülkeden ülkeye değiştiği bilinmektedir. Gelişmiş ülkelerdeki engelli sayısının, toplam nüfusa oranı % 8 civarındadır. Ülkemizde ise en iyimser bakışla bu oranın % 12 seviyelerinde olduğu tahmin edilmektedir. Her ne kadar sağlıklı bir istatistik tutulmuş olmasa da bu orana karşılık gelen sayı 8 milyon 500 bindir.

Birleşmiş Milletler Genel Kurulunun 20 Aralık 1993 tarihli toplantısında "Sakatlar İçin Fırsat Eşitliği Konusunda Standart Kurallar" belirlenmiş olsa da, bulunulan fiziki çevrenin kendileri açısından olumsuzluklarla dolu olması nedeniyle, toplumla bütünleşme ihtiyaçları kendiliğinden toplumdan dışlanmaya dönüşmüştür.

Sürekli sorunlarla boğuşan, sorunlarına çözüm üretemeyen engelliler kendilerini mutsuz hissetmektedirler. Bu da temel bir insan hakkı olan bireyin kendisini gerçekleştirme hakkını ortadan kaldıran düşük yaşam kalitesi demektir.

Engellilerin en büyük sıkıntıyı ulaştırma konusunda çektikleri malumdur. Ulaştırmada yaşanan fiziki zorlukların yanında kendilerine seyahatlerde sağlanan indirimlere bazı firmalarının sıcak bakmaması şikâyetlere konu olabilmektedir.

Bir engellinin kendi yaşadığı şehirde sağlanan bir imkânın başka bir şehirde sağlanmaması ayrı bir sorundur. Yaşadığı sıkıntıları daha iyi duyurabilmeyi ümit ettikleri için Ankara'ya gelen engelliler, kendi şehirlerinde geçerli olan indirimli veya ücretsiz seyahat hakkının sağlanmadığından da şikâyetçidirler.

Engellilerin eğitim gördüğü engelli okullarının fiziki olarak engellilerin tüm ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik yapıda olmadığı yine engelli vatandaşlarımız ve onların kurduğu sivil toplum örgütlerince dillendirilmektedir.

Normal okullarda eğitim alamayan engelli çocuklar için yeterli engelli eğitim kurumunun olmaması; normal okulda eğitim alabilecek durumda olsa dahi okula gidiş ve gelişlerinde kullanmaları gereken araçların engellilere uygun olmaması ve yine gidiş gelişlerde özel ihtimam gösterilmesinin maliyetinin yüksek oluşu gibi sebeplerle çoğu engelli vatandaşımız ilköğretimini bile tamamlayamamaktadır.

Bu durumda her ne kadar engellilere tahsis edilmiş kadroların bulunduğu ve bu kadroların çoğunun boş olduğu söylene de, işe girişte şart koşulan KPSS sınavı şartının engelli vatandaşlarımız için hiçbir anlamı kalmamakta, işsizlik engelli vatandaşlarımızın değişmez kaderi haline gelmektedir.

Engelli haklarından yararlanmak için rapor almak isteyenlere verilen düşük dereceli raporlar nedeniyle bu haktan da yararlanılamazken, işe girmek istendiğinde "sen engellisin, bu işyerinde randımanlı olamazsın" şeklinde bir tavırla karşılaşmak engelli vatandaşlarımıza yapılmış çifte haksızlık olarak karşımıza çıkmaktadır.

Yaşam kalitesini düşüren bu zorlukların üstesinden gelmeye çalışan engelli vatandaşlarımızın belki de en çok şikâyet ettikleri konu, sağlık hizmeti alırken yaşadıkları zorluklardır.

İhtiyaçlarını görece kadar sürdürmeleri için kullanmaları gerekli tıbbi cihazlara kurumların düşük ücret belirlemesi, zaten zor ekonomik şartlar altında yaşayan vatandaşlarımızı daha da sıkıntıya sokmaktadır.

Böylece gelişen teknolojiyle beraber yenilenen ve haliyle pahalanan bu ürünlerin yerine, hala eski teknoloji ile üretilen ürünlerin kullanımı dayatılmış olmaktadır. Hâlbuki buradaki öncelik fiyattan daha çok, engelli vatandaşlarımızın hayatlarını normalleştirmek, bağımsızlaştırmak, iş ve sosyal hayata katılmalarını kolaylaştırmak olmalıdır.

Tüm bu sorunların sebepleri ve sonuçlarının araştırılarak alınması gereken tedbirlerin belirlenmesi amacıyla Anayasanın 98'inci, TBMM İçtüzüğü'nün 104 ve 105'inci maddeleri gereğince Meclis Araştırma Komisyonu kurulmasını arz ve teklif ederiz.